

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Voor oogen hebben wij de fouten van anderen; achter den rug onze eigene tekortkomingen.

15 Febr. 1915.

No. 4

20e Jaargang.

DE WOORDEN DES LEVENS.

„En nu geef ik aan u een gebod, voor u zelve op uwe hoede te zijn, ijverig op de woorden des levens acht te geven; want gij zult leven bij elk woord dat uit den mond Gods voortkomt.

Want het woord des Heeren is waarheid, en wat ook waarheid is, is licht, en wat ook licht is, is Geest, ja de Geest van Jezus Christus. En de Geest geeft licht aan een iegelijk die in de wereld komt; en de Geest verlicht een iegelijk door de wereld, die naar de stem des Geestes luistert; en een iegelijk die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, den Vader.” Leer en Verb. 84 : 43-46.

„De woorden des levens” hebben wij boven dit hoofdartikel geplaatst, omdat hier sprake is van de woorden van God.

De Heiligen der Laatste Dagen verkeerden bij andere volkeren gerekend, in een zeer voordeelige omstandigheid. Zij namelijk hebben niet alleen de woorden van God uit aloude tijden, een verslag van de handelingen die de Heere heeft gehouden met Zijne kinderen van duizenden jaren terug, maar zij hebben het levende woord wat uit den mond des Heeren uitgaat, gesproken tot thans levende profeten, en aangepast aan de toestanden van het heden.

Den Bijbel en het Boek van Mormon lezende, treft het ons dat steeds de Heer een woord wist te spreken op den tijd daarvoor geschikt, en dat tevens dat woord juist zoodanig was als waaraan door Gods kinderen behoefte bestond. Al de verschillende vermaningen door Hem uitgedeeld, de voorschriften gegeven, en de wetten uitgevaardigd, dragen in elk opzicht het stempel pasklaar te zijn gemaakt voor de omstandigheden bestaande en berekend naar de draagkracht van het volk.

Die wetten, geboden, voorzeggingen, vermaningen en leeringen zijn ons overgeleverd geworden door de lijn der geschiedenis, en door middel der historieschrijvers voor een deel, en voor een ander deel door de nagelaten werken van Gods profeten en verdere uitverkoren dienstknechten. De onderscheidene boekwerken zoo in het leven geroepen zijn met meer of mindere zorg bewaard gebleven, en dienen

thans ons bij onze godsdienstige overpeinzingen als een leidraad betreffende de wegen Godes, alsmede tot omlijning der leerstukken waarin te gelooven.

Toch echter heeft bij ons het levende woord van God de voorkeur. Dat wil zeggen het woord wat den mond des Heeren ontvloten is in het naaste verleden, en wat nog dagelijks door Zijne orakelen op aarde ontvangen wordt. Dat woord noemen wij het „levende woord” van God. Omdat dit naar waarheid leeft. Omdat de omstandigheden en de toestanden waarin dat woord gesproken is geworden, onze omstandigheden, en onze toestanden zijn, waarin wij dagelijks leven en verkeer.

Zoodanig een woord nu is bovenstaande. Gegeven in 1832, kort na de oprichting der Kerk, betrof het de gedragwijze der tot het Priester-schap verordineerde broederen, en trachtte de Heer door middel daarvan Zijne kinderen, die Hij tot Zijne dienstknechten had verheven, uiteen te zetten op welke wijze hun leven zou zijn. „Levende bij elk woord dat uit den mond Gods voortgaat.” Niet hun eigen woorden, hun eigen meeningen zouden het zijn die hun bij de verschillende gebeurtenissen welke in hun leven zij zouden ervaren dienden te leiden, maar Gods woord en Godes meening. Waarom? Gemakkelijk te beantwoorden vraag! Omdat de Heer den weg voor hen had afgebakend, en bij Hem de lijnen bekend waren waarlangs Hij wilde dat Zijne dienstknechten in de omstandigheden waarin zij geplaatst waren, zouden loopen.

Nu willen wij hier niet alleen eene lans breken voor het goede recht der Heiligen der Laatste Dagen, om naast den Bijbel nog een ander boek als Standaardwerk der Kerk te bezitten, waarvan door hen namelijk wordt geloofd dat het eveneens de woorden van God bevat, en nog wel aan het tegenwoordig levende geslacht gegeven, maar tevens er den nadruk op leggen dat deze wijze van zien geheel in overeenstemming is met datgene wat de Bijbel zelve, algemeen Schrift genoemd, als standpunt in te nemen aanwijst.

Wij hooren bijvoorbeeld in de aloude geschiedenis der gewijde bladen dikwijls latere profeten gewag maken van de woorden hunner voorgangers in den mond gelegd, maar nimmer zien wij een hunner die daarom de woorden hen zelve toevertrouwd, van mindere waarde of minder geïnspireerd acht. De directe Apostelen van Christus spreken met de meeste waardeering van de profeten van het Oude Testament, en erkennen hunne leeringen als het fundament waarop Christus voortbouwde, en het nog diepere fundament van Christus zelve, waarop zij weer voortbouwden, maar geen hunner acht daarom hun eigen woorden en vermaningen van mindere waarde. Niet omdat zij hun eigen persoonlijkheden even hoog schatten als die der aloude profeten. Geen een der Bijbelheiligen was verwaand, aangezien allen het als

hun eerste plicht hebben beschouwd een groote nederigheid ten toon te spreiden, maar zij waren zich bewust, dat zoo de Heer in vroegere dagen aan hunne voorvaderen door middel der profeten Zijnen wil den volke had kond gedaan, zij in den tijd waarin zij spraken, evenwel den menschen den „raad Gods” verkondigden, op hunne lippen gelegd door de inspiratie van den Heiligen Geest.

Hoor maar wat de Apostel Paulus weet te schrijven tot de Hebreëen. „God, voortijds veelmaal, en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende, door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon.” Welnu, de aloude profeten waren toen gestorven. Zij hadden hunne woorden nagelaten, en de „wet en de profeten” werd elken Sabbatdag den Joden in de synagoge voorgelezen. Toch echter was dat woord in de oogen der apostelen van den Heer niet voldoende. Paulus zegt: evenwel als de Heer in die vroegere dagen tot onze vaderen heeft gesproken door middel der profeten, en wij dat woord den profeten gegeven, en ons overgeleverd, hoogelijk waardeeren, zoo toch heeft Hij ook nu nogmaals, in onze — der apostelen — dagen, tot ons gesproken door den Zoon. Die Zoon nu is ook gestorven..... Neen, zegt ge, Hij is opgewekt, en zit ter rechterhand des Vaders. Volkomen waar, maar niet alleen de Zoon is opgewekt, wij hebben alle redenen te vermoeden dat de Heiligen die ontslapen waren, en na de opstanding van Christus gezien werden in de heilige stad, eveneens met den Heer ten hemel zijn gestegen en daar ter rechterhand des Vaders, zitten, de plaats den Zoon gegeven als Zijn rechtmatig erfdeel, en waarvan Hij zegt, dat waar Ik ben, wil Ik ook dat Mijn dienaar zij. Dus niet alleen is de Zoon ten hemel gegaan en kan van daar uit een wakend oog houden op Zijne Kerk en volgelingen alhier, maar ook zij die in Hem ontslapen waren zijn met Hem gegaan, en verkeerden wij ten opzichte van het feit dat de aloude Bijbelheiligen op aarde niet meer bestaan, met den Heer zelve in hetzelfde geval.

Evenwel, Paulus sprekende over deze aloude vaderen zegt, dat hoewel God voortijds wel door hen gesproken heeft, Hij in deze laatste dagen tot ons heeft gesproken door den Zoon. Zoo ook nu. In het midden der tijden heeft God gesproken door den Zoon, en Zijne volgelingen hebben er wel aan gedaan dat zij Zijne woorden nauwkeurig hebben bewaard, en die het nageslacht hebben overgegeven, maar ook wij zien uit naar onmiddellijke Godsopenbaring, pasklaar gemaakt voor onze tijden, zoowel als die mannen en volgelingen van ouds.

Dat geluk nu, hebben wij gezegd, was den Heiligen der Laatste Dagen beschoren. Zij hebben in hun midden ook de levende profeten van God, die als Paulus kunnen zeggen dat in deze laatste dagen God nogmaals heeft gesproken door middel van Zijne profeten. En zoodanig een woord wordt ons boven voor oogen gesteld, welk woord

de vermaning behelst aan Zijn — des Heeren — priesterschap, dat zij wel doen ijverig te zijn op de woorden des levens. Die woorden des levens nu zijn goede woorden. Zijn woorden die ons onze plichten leeren. Die ons doen weten hoe te handelen onder de verschillende levensomstandigheden der wereld. En eigenaardig is het te zien dat altijd weer op den voorgrond treedt, het feit dat die woorden des levens, door den Heer gesproken, tot Zijne dienstknechten zoowel van deze dagen als in de dagen van ouds, meerderwaardige woorden zijn, dat wil zeggen: woorden die van oneindiger grooter wijsheid getuigen dan onze woorden.

Stellen wij maar eens onze eigene weloverwogene meeningen tegenover de klaarlijk verduidelijkte goddelijke beginselen, en als wij dan eerlijk willen zijn, en ijverig acht willen geven op die woorden des Heeren, dan kunnen wij het menigmaal aan den lijve ondervinden dat Gods woorden levende woorden zijn die alle wijsheid in zich dragen, en dat het evangelie inderdaad eene rechte lijn is, die, wanneer wij er eene kronkeling willen inbrengen, zich daar ten eenemale niet toe laat leenen. Zion kan niet verdorven worden, heeft kortgeleden een van onze autoritaire woordvoerders gezegd, want als iemand onzer iets Zion wil inbrengen wat niet zuiver van gevoelen, wat niet volkomen recht is, en gansch verontreinigd, dan is zulks niet meer een gedeelte van Zion, en geeft reeds geene uiting meer aan volmaakte rechtvaardigheid en liefde, als wanneer het onmiddelijk ophoudt een woord des Heeren te zijn. Niets is er ooit geïnspireerd gezegd geworden wat niet zuiver volmaakt was, en wanneer ons ooit iets is voorgesteld geworden als de leer van Gods Kerk, of als een geïnspireerd woord, wat niet zuiver den toets der Goddelijke — niet der menschelijke — critiek kon doorstaan, dan is reeds het bewijs geleverd, zooals gezegd, dat zulks niet een woord des levens, of een Gods-woord was.

En die mannen nu, die aangewezen zijn om voor ons de kanalen te wezen den vloeienden stroom van het Goddelijk gezegde tot onze harten te brengen, hebben die woorden doen opschrijven, evenals voorheen de Joden dat hebben gedaan, als de Nephieten dat deden, en evenals ook de verloren Stammen van het huis Israels het deden. En die woorden nu zijn eerst tot ons gekomen, zullen straks dienen onzen kinderen tot leering te strekken, evenals nu de woorden van Joseph Smith reeds ons tot leering zijn, en daarna zullen al onze nageslachten ons zalig spreken omdat wij de dragers waren van de goddelijke boodschap der zaligheid die de Heer in de negentiende eeuw opnieuw den volkeren heeft geopenbaard. Maar zij zullen zich niet blind staren op de woorden ons gegeven, en die enkel als de leidraad van hun leven beschouwen, evenals wij dat niet hebben te doen met de woorden des levens onzen vaderen gegeven. Zij evenwel zullen op hunne beurt leven in weer andere omstandigheden en de

details der wetten en voorschriften zullen gemaakt zijn in overeenstemming met hunne levensbehoeften, hoewel de basis waarop gebouwd, dezelfde zal zijn als de basis waarop niet alleen wij bouwen, maar waarop reeds de vroegsten onzer voorvaders bouwden, namelijk de wet van God, omlijnd in tien geboden den ouden reeds als stelregel gegeven.

Zoo dan vormen wij een keten van Godswoorden, gesproken en te pas gebracht in de verschillende leventijden; een keten die langzamerhand, met het voortrollen der eeuwen, een archief zal vormen van Goddelijke voorschriften, en waarvan door de geslachten der toekomst blijken zal worden gegeven hun te hebben gestrekt tot de opbouw van een volkskarakter, zóveel meer nog in overeenstemming met de hogere wijsheid van God, als wij allicht nog niet in staat zijn te vatten.

Als wij slechts willen leven in overeenstemming met die woorden des levens, waarvan gesproken in den bovenaangehaalden tekst, en ijverig daarop acht willen slaan, dan hebben wij van onze zijde een steen aangebracht voor de meerdere wereldhervorming, waarmede in de toekomst, zij mag dan nabij of verre zijn, slechts een eenig levensideaal kan worden opgebouwd van voldoende vastheid en duurzaamheid waarop het geluk der eeuwigheid kan worden gebouwd.

'T HUWELIJK.

Dit is het zevende gebod: gij zult den echt niet breken. Al staat 't hier of ginder ook in enkele andere woorden, dit is de beteekenis: dat men 't huwelijk heilig houde!

Het is een verheffende gedachte, dat reeds onder Israël zooveel eeuwen, vóór dat 't Evangelie gepredikt werd, 't huwelijk als een heilig verbond werd beschouwd.

Maar tegelijk, hoe diep treurig dat na zooveel eeuwen, ja, door alle tijden heen menschen geweest zijn, die nog zó weinig zedelijk gevormd waren, dat zij 't huwelijk beschouwden als een band, dien men verbreken mocht, wanneer men maar wilde. Waar bleef de trouw, dien men eens beloofd had? Waar bleef de ernst der liefde? Waar de gehoorzaamheid aan verplichtingen, dien men zelf vrijwillig op zich genomen had?

„Juist,” zegt men, „vrijwillig op ons genomen, dus ook vrijwillig te breken!”

Wij willen hier en thans niet diep ingaan op deze en andere bedenkingen, die men tegen ons zou willen aanvoeren.

Alleen, zeggen wij, dat 't een droevige wereld zou worden, als men eenvoudig wilde leven naar den stelregel van eigen wil en zin, en het ernstige gevoel van verantwoordelijkheid verloren ging.

In plaats van tegen de bedenkingen in te gaan, waarbij het egoïsme min of meer een woord meesprekt, om niet sterker mij uit te drukken,

wijzen wij op het huwelijk als een heilig verbond. Of welke verbintenis zou eerder dien naam mogen dragen, dan het huwelijk, waar het wordt aangegaan met reine bedoelingen, waar het steunt op zuiveren grondslag! waar man en vrouw door reine, onbaatzuchtige liefde gedreven, geen bijoogmerken kennende, elkander de hand hebben gereikt, om samen door het leven te gaan, samen de zegeningen te genieten, die God hun verleende, samen de rampen en smarten te dragen, die God over hen beschikken zal, geen levensgeluk kennend, dan waar zij elkanders levensgeluk verhoogden; daar, voorwaar, mag van een heilig verbond gesproken worden, want inniger, trouwer, reiner band tusschen menschen en menschen bestaat er niet. O, 't zegt nog al iets zoo zich aan elkaar te verbinden.

Ieder heeft zijn kleine gebreken, zijn eigenaardigheden, die op zich zelf onschuldig, niettemin hinderlijk zijn voor een ander. Die kleine gebreken te dulden en te dragen, ze te bedekken met den mantel der liefde, niet toe te staan dat daardoor verwijdering ontsta; dat te doen, terwijl men in elkaar ergerlijke en voor den adel van ons karakter gevaarlijke eigenaardigheden krachtig en met volharding, zij 't dan ook met zachtmoedigheid bestrijdt, hoe zou dat alles mogelijk zijn, indien het verbond geen heilig verbond ware, en er geen reine onbaatzuchtige liefde woonde in ons hart; want het huwelijk is niet enkel een samenwonen en samenleven, omdat gemeenschappelijke stoffelijke belangen het doelwit uitmaken van ons streven of opdat wij bevrediging zouden zoeken voor louter zinnelijke neigingen; waar het is, wat het wezen moet, daar is het ook en vooral een samenwerken tot eigen en elkanders zedelijke volmaking; daar is het ook en vooral arbeiden aan de verhooging en veredeling van elkanders gemoedsleven, een samenwerken en strijden om te naderen tot een ideaal, dat man en vrouw beiden trekt, en dat zij ieder op hun eigen wijze trachten te verwezenlijken, 't ideaal van het kind van God.

Zalig het huis waar zulk een geest heerscht, waar zulke gevoelens man en vrouw beiden bezielen. Daar kan de liefde niet verkoelen; daar blijkt de liefde de band der volmaking te zijn.

O, dat men zoo 't huwelijk heilige! (OVERGENOMEN).

MARINUS JILLES DEURLOO.

„Ik heb geen lust mijn woning uit te gaan,
Doch iets, ik weet niet wat, drijft mij er uit”.
(Shakespeare, HAMLET).

In den morgen van den 26sten Juni 1905 zat de schrijver dezer regels aan zijn lessenaar op het Hoofdkantoor van de Nederlandsche Zending te Rotterdam. De laatste hand moest gelegd worden aan de „copie” voor het STER-nummer van den eersten Juli — nog maar vier dagen na datum. Ik had het druk en dacht er niet over, dien voormiddag uit te gaan. Op eens kwam er een aansporing in mij op: „Leg je pen neer en bezoek de familie De Gast!” Ik keek eens over

het werk dat af moest en — besloot te blijven schrijven. De aan drang hield echter vol: „Ga naar die familie!”

Ik ging redeneeren: „Het is vandaag Maandag, morgen Dinsdag — en iederen Dinsdag moet ik in het „Noorden” wezen.”

Dan deed ik een heel huishoudelijk wandelinkje, bracht m'n waschbundeltje bij een goede, hulpvaardige zuster.

„Laat ik aan mijn werk blijven; broeder De Gast woont in het „Noorden”, niet ver vanwaar ik wezen moet, dus doe ik beter morgen te gaan”, zoo overlegde ik.

Maar de inspraak was niet tot zwijgen te brengen. Ik lei m'n pen neer en ging uit.

Aan het bedoelde adres trof ik de ouders van zuster De Gast aan, hoogbejaarde luidjes. Weldra waren de oude man en ik in een Evangelie-gesprek gewikkeld. Over de leiding van den Heiligen Geest sprekende, vroeg hij mij: „Is U hier gekomen, door dien Geest geleid?” Ik gaf te kennen, dat ik daarop niet zoo beslist antwoorden kon, maar dat ik hoopte altijd zóó te leven, dat ik voor dien Invloed vatbaar was. „Maar waarom vraagt U dit?” sprak ik. Het antwoord luidde: „Dat zal ik U zeggen. Vanmorgen heb ik den Heere gebeden, zoo de Kerk die U vertegenwoordigt Zijne Kerk is, en het noodig was voor mij hare leer te volgen, mij dan een Zijner dienstknechten te zenden. En nu....”

Mij ging een licht op. Ik vertelde den ouden man mijne gewaarwordingen van dien morgen, hoe ik aangespoord was geworden zijne dochter te bezoeken, nu gevoelende dat ik onbewust geleid was door den Heiligen Geest. Vroegere ondervindingen van gelijken aard kwamen ter sprake. Mijn grijze vriend verhaalde hoe hij den vorigen avond in de zaal „Excelsior” getroffen was door de woorden van den spreker: „Het betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” Ik begon getuigenis te geven van de herstelde Kerk, leverde de Evangelieboodschap af. Tijdens ons gesprek goot de Heere in ruime mate Zijn Geest op ons uit. De grijsaard was diep geroerd, zijn gelaatstrekken verteederden, en wyl zijne oogten vol tranen welden, riep hij uit:

„Ik wil den Hemel gehoorzaam zijn, ik wil mij laten doopen. Als ik het niet deed, zou ik mij tegen God verzetten!”

O, de blijdschap die mij doortrilde! Op straat gekomen, had ik wel kunnen opspringen en tegelijk weenen van vreugde over de manifestatie van den Geest des Heeren.

Die oude man was Marinus Jilles Deurloo, wiens ondervinding mij levendig voor den geest kwam toen op de laatste STER-bladzij van 1914 het vertraagd bericht van zijn overlijden mij bereikte. En hoe verblijvend deden daar een paar woordjes aan: „Broeder Deurloo stierf als een zeer getrouw lid van de Kerk!”

Onvermoed, tot zijn laatste stonde op aarde toe, heeft hij kinderlijk-dankbaar en onvervaard getuigenis gegeven van het heil aan zijne ziel gewrocht. Eén enkel treffend voorbeeld vinde hier vermelding.

Broeder Deurloo beleefde ruim twee jaren na het boven verhaalde, de vreugde, van zijne trouwe echtvriendin als „zuster” te kunnen begroeten. En niet lang daarna zou het grijze tweetal hun gouden bruiloft vieren. Een paar regeltjes per post, door hunne dochter mij toegezonden, stelden mij op de hoogte: en of er misschien niet een gelegenheidsversje

Dit gebeurde.

Ik herinner mij dat ik o.a. schreef:

Vader Deurloo, zou 'k vergeten
 Wat de Heere eens aan ons deed?
 Zóó ver kan geen afstand meten,
 Dat mijn harte dát vergeet!

Het feit van Moeder Deurloo's toetreding werd genoemd, dáármee
 eerst gefeliciteerd en toen met den feestdag.

Gouden Bruiloft! Vijftig malen
 Dat Uw echtjaar reeds begon;
 Maar nu in de gouden stralen
 Van de Evangelie-zon.

En aan het slot luidde het:

God zij met U, ik herhaal het,
 Hij vermeerderde Uw geloof;
 Hij beproeve 't, sterke en staal' het
 Dat men nooit Uw krone roov'!

Een later bericht meldde dat het rijmstukje op den Feestdag luidop
 voorgelezen was, een mededeeling die als plichtpleging te begrijpen
 is. Doch het gewichtigste werd zoo maar terloops aangehaald:

„Wat was vader dien dag door Gods Geest beziel'd in het spreken
 tot alle aanwezigen, zeventig personen!”

Hoeveel zegt die enkele zinsnede!

Broeder Deurloo is zijne omgeving geen getuigenis schuldig. Het
 wordt gezegd dat het niet geraden is, oude boomen te verplanten.
 Maar hier is een treffend voorbeeld — en, den hemel zij dank, één
 uit vele — dat dit niet altijd toepasselijk is op geestelijke verplan-
 tingen. In een welbested leven had Marinus J. Deurloo leeren bouwen
 op zijn Hemelschen Vader. En toen hij, alreeds door den goeden
 Geest in het harte geraakt, den Alwijze aanriep, riep daar een onwan-
 kelbaar geloof, dat niet onverhoord kon blijven.

„Zeer getrouw” zalig heengaan.

Salt Lake City, Jan. 1915.

FRANK I. KOOIMAN.

WIE WENSCHT ZIJNE „STER” TE HEBBEN INGEBONDEN?

Evenals vorige jaren geven wij ook nu weer de gelegenheid om
 onzen lezers te helpen hunne „Ster” te hebben ingebonden. Tot dat
 einde dienen de verschillende nummers, pasklaar gelegd, ingepakt en
 van adres van afzending voorzien, aan het Hoofdkantoor Crooswijksche
 singel 7b. te worden opgezonden.

Wie ze onmiddellijk zendt behoeft slechts 50 cent te betalen. Later
 zal het meer moeten kosten. Vooruitbetaling is ten zeerste gewenscht.

HERHAALDE CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Wij wijzen onzen lezers nogmaals op de conferentie van de
 Arnheemsche hoofdafdeeling, welke aldaar gehouden zal worden op
 Zondag 28 Febr. a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, allen te houden
 in het gewone vergaderlokaal, Walstraat 6, en wel des morgens 10, des
 middags 2, en des avonds 6 uur.

In ons vorig nummer schreven wij dat de laatste vergadering om 7 uur
 aan zou vangen. Verschillende omstandigheden, verband houdende
 met lokale behoeften, hebben ons echter genoodzaakt die vergadering
 een uur vroeger uit te schrijven.

Alle zendelingen, leden, en vrienden worden beleefd uitgenoodigd.

Van beneden af, en telkens van links naar rechts: John. E. Adams; Chas. S. Clark, pres. Amst. Conf.; R. B. West, zendings-secr.; Le Grand Richards, pres. der Zending; Zuster Richards; Lesley T. Foy, Wilf. B. Murray, P. Lee Nebeker, Pres. Arnh. Conf., Walter B. Hanks, pres. Gron. Conf., Borgan A. Anderson, Bakke Postma, pres. Rott. Conf., Bote C. Dokter.

Benedenste rij, van links naar rechts: J. F. Versteeg, Pres. van de Haagsche vertakking; C. de Jonge, tweede raadgever in de Rotterdamse vertakking, en tijdelijk
 leider der vertakking Dordrecht; J. Dokter, eerste raadgever Rott. vertakking; Bakke Postma, zending, pres. der Rott. Conferentie; P. J. Klaphaak, aftredend leider der
 vertakking Rott., vertrekkende naar Zion; J. E. Adams, zending; G. A. Jongejan, nieuw benoemd leider der Rott. vertakking; R. B. West, Zendings-secretaris; Dirk Groen.
 2de rij: A. J. Romeyn, Leendert Grotepas, A. Vermaat, W. de Gast, P. v. Bolhuis, J. Versteeg, I. Doezie. 3de rij: A. Hekking, P. Jongejan, S. N. Wettler, L. Versluis,
 J. v. d. Ende, W. J. J. v. Rij, J. ten Hoeven. 4de rij: H. Holewijn, J. J. Roodhoff, A. v. d. Steen, W. v. d. Heil, J. J. v. Langeveld, W. de Bloois. 5de rij: R. Romeyn,
 A. v. Roosendaal, C. de Jong, Jr., M. Vuyk.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

BIJ ONZE PORTRETTEN.

Aangenaam is het ons in staat te zijn bij deze uitgave van „De Ster” onzen lezers de foto’s aan te bieden van de enkele zendelingen in wier handen de verantwoordelijkheid en de zaken der Zending hebben berust sedert het wegroepen der zendelingen in October 1914. Sommige dezer foto’s zijn alreeds verschenen in andere uitgaven van ons tijdschrift, maar met het oog op de bijzondere omstandigheden die zich aanboden met de ondervindingen van het laatste jaar, gevoelden wij dat het op prijs zou worden gesteld door onze lezers in dit land, in hunne woningen in het bezit te zijn van een portret van hen die met hun verbleven zijn in eenen tijd wanneer hunne aanwezigheid zoo zeer werd verlangd en op prijs gesteld; en ook gevoelden wij dat onze vrienden buiten de zending eveneens belang zouden stellen in de foto’s van deze groepen, wijl het een tijdperk in de zending uitbeeldt, eenig in de geschiedenis ervan, dat der zendelingen-kracht tot zoo klein een aantal is teruggebracht.

Broeder en Zuster Tiemersma aan het hoofd van de eerste groep. Wij allen zijn zeer goed bekend met Broeder Tiemersma, zoo niet op andere wijze, dan door het lezen van De Ster, maar zij die het voorrecht hebben gehad hem persoonlijk te kennen, alsmede zijn klein huisgezin, zullen beter in staat zijn de onderlinge toewijding en opoffering voor de zaak der Waarheid op prijs te stellen, welke het voor hem mogelijk heeft gemaakt zijnen dienst der Kerk te bewijzen, en het is omdat wij het behoorlijk achten „eere te geven aan wie eere toekomt” dat wij verzocht hebben aan zijne zijde ook het portret te mogen geven van zijne vrouw; want aan het einde van een harden, moeilijken en drukken „zaken-dag” heeft zij gewillig en zonder morren vele uren opgeofferd van het metgezelschap van haren man, — welke uren haar rechtvaardig zouden hebben toebehoord, — opdat hij voort zoude kunnen gaan zijne zorgen te besteden aan het noodzakelijke werk aan zijne roeping verbonden, in het uitgeven van De Ster, het vertalen, corrigeeren, en proef-lezen van andere boeken en traktaten, enz., een werk waarin zij zelfs zeer veel bijstand heeft verleend.

Onderaan op dezelfde bladzijde worden de twee zendelingen gevonden, in elke conferentie achtergelaten, tezamen met den President der Zending en zijne vrouw, alsmede den Secretaris, en eveneens de „representant” van ons aantal zendelingen, geroepen om ons te ver-

tegenwoordigen in het leger der Koningin, Ouderling Bote C. Dokter, welke in dienst geroepen werd in het laatste gedeelte van Juli vorig jaar, en die daar sedert dien nog is. Van zijn zendingsarbeid werd hij ontslagen op 25 December l.l. Secretaris Richard B. West is eveneens ontslagen geworden sedert zijn portret werd genomen, en ging naar huis in de eerste helft van de vorige maand, als alreeds gezegd geworden in onze vorige uitgave; zoodat het werk van den Secretaris thans wordt waargenomen door den President. Hoewel de overgrootte meerderheid van deze zendelingen jonge mannen zijn, en, vergelijkelijk gesproken, ook nog jong in het veld, zijn zij in staat geweest een schitterend werk te verrichten, waarvan de gunstige omstandigheden door heel de zending heen, na bijna vijf maanden ondervinding met onze verminderde krachten, een sprekend bewijs leveren. Wij zekerlijk gevoelen dat de Heer hen bekwaam gemaakt heeft den last te dragen die Hij hun heeft opgelegd, en hiervoor gevoelen wij ons ten zeerste dankbaar.

Sommigen onzer vrienden buiten de zending mogen zich allicht verwonderen hoe zoo gering een aantal zendelingen zooveel werk heeft kunnen doen, en om deze reden plaatsen wij ook de foto's, op de volgende bladzijde, van het lokale priesterschap van de Rotterdamsche vertakking, genomen in het laatst van December, vóór het vertrek van den leider der vertakking, Pres. P. J. Klaphaak. Sommigen konden natuurlijk niet aanwezig zijn, maar met zoodanig een aantal van goede mannen in deze vertakking alleen, kan men gereedelijk zien dat het succes van het werk niet enkel toegeschreven moet worden aan de pogingen der zendelingen, want de broederen van het lokale priesterschap door heel de zending heen, hebben een groot gedeelte gedragen van de verantwoordelijkheid verbonden hieraan. Het spijt ons, niet in staat te zijn een foto te plaatsen van anderen van de lokale broederen uit de Zending, die eveneens waardevolle bijstand hebben verleend in dit opzicht, maar allicht geeft ons te een of andere tijd de toekomst die gelegenheid.

Pres. LE GRAND RICHARDS.

iets over het oude testament.

(vervolg van blz. 32.)

KORTE INHOUD: 1. De roeping van Ezechiël (1—III : 15). 2. De algemeene uitvoering der opdracht (III : 16—VIII). 3. De verwerping van het volk om zijn afgodendienst (VIII—XI). 4. De zonden van dien tijd in bijzonderheden berispt (XII—XIX). 5. De aard van het oordeel, en de schuld, welke er de oorzaak van was (XX—XXIII). 6. De beteekenis der nu aanvangende straf (XXIV). 7. Verkondiging van Gods oordeel over zeven Heidensche volkeren (XXV—XXXII). 8. Profetieën,

na de verwoesting van Jeruzalem, betreffende den toekomstigen toestand van Israël (XXXIII—XXXIX). 9. De heerlijke vervulling (XL—XLVIII).

Volgens de Joodsche overlevering wisselden Jeremia en Ezechiël hunne geschriften, zoodat die van eerstgenoemde in Babylon en die van den laatste te Jeruzalem werden gelezen. Er zijn vele overeenkomende plaatsen in de twee boeken, welke voor deze onderstelling zouden pleiten; vooral omdat de twee schrijvers zulke verschillende karakters hadden, dat eene overeenkomst in hunne geschriften alleen verklaard zou kunnen worden uit eene onderlinge gedachtenwisseling.

KANONIEK GEZAG. De duistere stijl van het boek (door den allegorischen vorm waarin het geschreven is) en zijne schijnbare afwijkingen van de boeken van Mozes (vergelijk XVIII : 20 en Ex. XX : 5) brachten de Joden er toe om het tot de „schatten” te rekenen, welke niemand voor den leeftijd van dertig jaar mocht lezen; en om dezelfde reden aarzelde het Sanhedrin om het eene plaats te geven onder de kanonieke boeken der profeten, die in het openbaar in de Synagoge werden voorgelezen. Maar op geen anderen grond is aan het gezag van het boek getwijfeld en zijne echtheid is niet ernstig betwist geworden.

In het Nieuwe Testament vindt men uit dit boek geene rechtstreekse aanhalingen, hoewel in de Openbaringen verscheidene toespelingen en overeenkomende plaatsen voorkomen, die aantonen, dat de schrijver er mede bekend was.

DANIËL. (Gods rechter) was een der prinsen van het koninklijke geslacht van Juda. Hij werd kamerling in het paleis van den koning van Babylon, en klom op tot opperste der wijzen en „heerscher over het geheele landschap van Babylon.” Op een leeftijd van twaalf tot achttien jaar gevankelijk weggevoerd, in het vierde jaar van Jojakim (acht jaar vóór Ezechiël), profeteerde hij gedurende het geheele tijdperk der ballingschap en zelfs twee jaren na den terugkeer. Hij vergezeldde de Joden niet op hun terugtocht naar Jeruzalem, maar stierf in ballingschap op meer dan negentigjarigen leeftijd. In het jaar 608 v. C. legde hij Nebukadnezars droom uit, hetgeen zijn naam bekend deed worden. Drie-en-twintig jaren daarna werden de drie jongelingen, gedurende zijne afwezigheid, uit den vurigen oven gered. Tien jaren later legde hij den tweeden droom des konings uit, en trad op als onderkoning gedurende de zeven jaren van de krankzinnigheid des konings. Tijdens de regeering van Belsazar, die jongere raadsliden verkoos, leefde hij in afzondering, totdat de woorden op den muur het oog op hem deden vestigen (538 v. C.). Daarna werd hij door Darius tot de hoogste waardigheid verheven, welke hij onder Cyrus (536) behield, zoodat hij onder drie vorstelijke geslachten heeft gediend: het Chaldeeusche, het Medische en het Perzische.

Zijn boek bestaat uit twee onderscheidene deelen, en de profetieën van het laatste behooren tot denzelfden tijd als sommige geschied-

kundige gebeurtenissen in het eerste verhaald; zoo had het eerste gezicht in het eerste jaar van Belsazar (555 v. C.) plaats; het tweede in 553; het derde in het eerste jaar van Darius (538); het laatste in het derde jaar van Cyrus (534). Het historische gedeelte (Hoofdst. II : 4—VII) is in het Chaldeeusch, het profetische in het Hebreeusch geschreven. In het eerste wordt Daniël in den derden persoon genoemd, is het laatste in den eersten persoon; maar toch gelooft men dat hij de schrijver van beide deelen is. De Heere Jezus noemt hem een profeet (Matth. XXIV : 15). Eene toespeling wordt op hem gemaakt in Hebr. XI : 33, 34; en de uitdrukkingen welke hij bezigt, komen terug in de Openbaringen van Johannes, welk boek in het Nieuwe Testament een tegenhanger is van het zijne.

Hoofdst. II voorspelt het lot der vijf groote wereldrijken, welke elkander in de opperheerschappij zouden opvolgen, nl. het Babylonische, Perzische, Grieksche, Romeinsche en Christelijke. In Hoofdst. VII worden de vier wereldrijken, onder het beeld van vier dieren, met het oog op hunne godsdienstige gesteldheid beschouwd. In Hoofdst. VIII wordt de strijd tusschen de Perzische en Grieksche machten voorspeld, evenals het toenemen van den verdervenden invloed van Antiochus Epifanes („de kleine hoorn”), welke den weg baande tot de geheele onderwerping der Joden door de Romeinen. Daarop volgen de nauwkeurige profetieën betreffende den Messias. Over zeven weken (negen-en-veertig jaar) zou de stad herbouwd worden; over twee-en-zestig weken (434 jaar) zou Christus openlijk optreden en in het midden eener week (drie en een half jaar) zou Hij afgesneden worden. Hoofdst. X voorspelt den tegenstand, welchen de Perzen zouden bieden tegen de herstelling der Joden; terwijl Hoofdst. XI op uitvoerige wijze de geschiedenis der vier Perzische Koningen, en die van Alexander en zijne opvolgers, tot aan de verovering van Syrië door Rome, voorspelt; gevolgd door een beeld van den toekomstigen wasdom der heerschappij van Christus' Koninkrijk tot aan het einde der wereld.

Dit boek is het eerste in eene reeks apokalyptische geschriften, van welke de Openbaringen van Johannes de hoogste uiting zijn. Het heeft meer invloed uitgeoefend op de Christelijke theologie, dan eenig ander geschrift uit het Oude Testament; daar het niet alleen de komst van den Messias beschrijft, maar ook de uitwerking en den invloed van Zijn menschelijk bestaan op het geheele toekomstige lot der menscheit. Van daar dat Daniëls geschriften geene waarschuwingen zijn betreffende toekomstige dingen, geene bedreigingen Gods, zij hebben een veel ruimer veld, daar zij de filosofie der gewijde en ongewijde geschiedenis ontvouwen, en aan de Joden de grootsche roeping openbaren, welke hun is toegewezen, en die bestaat in de vernieuwing van het menschelijk geslacht. Op deze wijze vormt het laatste gedeelte van het Boek van Daniël met Ezechiël den schakel tusschen de

profetieën der Joodsche bedeeling en de meer algemeene openbaring van Christus en Zijne volgelingen.

Deze op de overlevering berustende verklaring (welke reeds uit den tijd van het Tweede Boek van Ezra en den Brief van Barnabas dagteekent) wordt door sommige nieuwe uitleggers verworpen, omdat zij meenen dat de cirkelgang der geschiedenis er door uit het oog verloren en niet gelet wordt op het feit dat de Goddelijke uitspraak, die in één tijdperk aanvankelijk vervuld wordt, hare verdere en volkomene vervulling erlangt in het overeenkomstige gedeelte van een ander tijdperk. Volgens hen zijn de vier rijken het Babylonische, Medische, Perzische en Grieksche; terwijl het vijfde (het Christelijke), dat de voeten van het samengestelde beeld vormzelde, het fundament, waarop zij alle gebouwd waren (nl. de heidensche mythologie), verwoestte, en den weg baande tot zijne eigene opperheerschappij over alle rijken der toekomst. Elk dezer heeft zijn tegenbeeld in het Christelijke tijdperk; Babylon in Rome, Medië in het Byzantijsche rijk, Perzië met zijne verdeelde macht in de Teutonische 'rassen; terwijl de groote volkeren uit het noorden later gesteld kunnen worden tegenover de rijken van Alexander; totdat alles zich eindelijk oplost in de zegepraal van Christus' tweede Koninkrijk, evenals dit had plaats gehad met de voorafgaande rijken bij Zijn eerste komst. Op deze wijze is het Boek Daniël eene profetie en eene openbaring beide.

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Er was nooit aan getwijfeld of Daniël de schrijver was van het boek en of de gebeurtenissen, die er in verhaald worden, werkelijk waren geschied, tot in de vierde eeuw n. C., toen Porphyrius de waarheid der profetieën betreffende Antiochus Epifanes (onder wiens regeering, naar hij onderstelde, het werk zou geschreven zijn) loochende; ofschoon hij tegelijkertijd de geschiedkundige nauwkeurigheid der voorafgaande profetieën erkende. Een groot aantal nieuwere Duitsche schriftbeoordeelaars hebben het geheele boek als onecht verworpen, op grond dat de eerste hoofdstukken wonderen vermelden, die alle begrip te boven gaan, en dat het profetische gedeelte met zooveel uitvoerigheid historische gebeurtenissen beschrijft, dat men niet aan kan nemen dat het voor deze gebeurtenissen werd geschreven. Deze tegenwerpingen berusten op eene loochening van wondermacht en profetische ingeving; en de schrijvers, van wie zij zijn uitgegaan, stellen de vervaardiging van het boek in een tijdperk tusschen 170 en 164 v. C. Het is echter onmogelijk aan te nemen, dat een bedrieger een boek, dat volgens hen, één doorlopend geheel uitmaakte, gedeeltelijk in het Chaldeeusch en gedeeltelijk in het Hebreeusch met Grieksche woorden vermengd, zou geschreven hebben. De toon van het geheel is door en door Oostersch; en op zeer goeden grond beweert de Joodsche overlevering dat elke geschiedkundige gebeurtenis door Daniël zelf beschreven

werd in den tijd dat zij voorviel, en evenzoo elk gezicht; dat deze gedenkschriften met andere heilige boeken van Babylon naar Jeruzalem werden overgebracht ten tijde van den „terugkeer”, en dat zij (evenals de gezichten van Ezechiël) door de „Groote Synagoge” in hun lateren vorm bij elkander zijn gevoegd. Dr. Pusey zegt, dat „noch de taal, noch de geschiedkundige bijzonderheden, noch de godsdienstige leerstellingen naar een anderen tijd dan dien van Daniël zelf verwijzen; maar dat daarentegen het karakter van het Hebreeuwsch, zooals het in dit boek voorkomt, geheel past in het tijdperk van Daniël, en dat van het Chaldeeusche elk later tijdperk buitensluit; dat de uitvoerige, flinke wijze, waarop bijzonderheden gegeven worden omtrent zeden, staatsinstellingen, geschiedenis, alleen aan de pen van een tijdgenoot kan te danken zijn”, enz.

KANONIEK GEZAG. Hieraan werd nooit getwijfeld, tot in de laatste twee eeuwen, ofschoon het boek om zijn bijzonder karakter afzonderlijk werd gehouden door de Joodsche kanonisten, die schroomden het eene plaats te geven onder de profeten, maar het met de Babylonische gedenkschriften tusschen Esther en Nehemia rangschikten. In de vroegste tijden was het zoo in aanzien bij het volk, dat er vele toevoegselen en veranderingen werden aangebracht in de Vertaling der Zeventigen, welke vertaling echter geheel op den achtergrond geraakte, en door die van Theodosius werd vervangen. Deze laatste behield, evenals de Vulgata, de voornaamste toevoegselen, en de oude vertaling bleef langen tijd verloren, totdat zij eindelijk in de vorige eeuw teruggevonden en uitgegeven werd.

JONA (Duis), zoon van Amithä (waar), de schrijver en het onderwerp van het naar hem genoemde boek, werd te Gath-hefer in Zebulon, twee mijlen van Sephorim, geboren. Hij is dezelfde profeet die naar Jerobeam werd gezonden (2 Kon. XIV : 25), in antwoord op den kreet van bittere smart, die uit Israël opging. De bevrijding, welke God gaf, bracht geen vernieuwde onderwerping aan Hem tot stand. Daarna wordt Jona met eene waarschuwing gezonden tot de Assyriërs, hunne aanvallers, die hen met ondergang bedreigden. De tegenstelling tusschen de ongeloofige zeelieden en heidensche Ninevieten en den profeet, is zoo zeer ten gunste der eersten, dat het verhaal er den stempel der waarheid door verkrijgt. Wanneer de schrijver ons verlaat, is zijn onstuimige wil nog niet tot onderwerping gebracht (ofschoon wel bestraft), maar hij eindigt het boek met de betuigingen der Goddelijke barmhartigheid. De reden van zijn onwil en tegenkanting ligt misschien daarin, dat hij wist, hoe het volk, dat aldus gespaard werd, eenmaal het werktuig in Gods hand moest zijn om zijn geboorteland te straffen. De koning van Ninevé was de Pul der H. Schrift.

DE ECHTHEID van het boek blijkt uit het karakter der taal en de archaische uitdrukkingen, welke er in grooten getale in aanwezig zijn;

het tweede hoofdstuk bewijst dat de schrijver grondig bekend is met de Psalmen, welke hij naar zijne eigene behoeften gebruikt, maar niet aanhaalt.

Zij wordt ook bevestigd door de nauwkeurigheid der geschied- en aardrijkskundige bijzonderheden, en door het feit, dat de Heere zelf de waarheid en de typische beteekenis van het boek erkende. Sommige Duitsche schriftbeoordeelaars echter, die niet aan wonderen gelooven, beschouwen het als eene fabel of eene zinnebeeldige voorstelling, en stellen de vervaardiging in den tijd van Josia. Het is echter door Joden en Christenen als kanoniek beschouwd geworden en neemt eene plaats in onder de profetische boeken, omdat het eene typische verwijzing naar de Opstanding van den Messias is.

HOSEA, JOËL en AMOS waren tijdgenooten. Het is zeer waarschijnlijk dat Joël in Juda profeteerde, terwijl Amos Israëel waarschuwde, en dat deze twee aan Hosea, die evenals Amos tot de Israëlieten gezonden werd, even voorafgingen.

HOSEA (Verlossing) profeteerde gedurende zestig jaren onder de regeering der laatste zes koningen van Israëel (Jerobeam II tot Hosea). Hij begon voor Jesaja, met wien hij gelijktijdig leefde, te profeteeren. De beeldendienst van Jerobeam was de bron geweest van allerlei ondeugden; de koningen waren losbandig; de priesters hadden in het geheele koninkrijk schandelijke plechtigheden ingevoerd; aan God werd niet gedacht; de vorsten zagen naar Assyrië of Egypte uit om hulp in hunne tegenspoeden, en Hosea vergelijkt hunnen afval met de trouweloosheid eener vrouw aan hare huwelijksgeloften. Zijne voorbeelden zijn uit het landelijk en huiselijk leven genomen (bijv. het vangen van vogels met een strik, het zaaien, oogsten, dorschen en broodbakken). Hij geeft ons eenigszins een inzicht in de wijze van leven in die dagen, b.v. de vrouwen waren met ooringen en juweelen versierd; de feesten en sabbathen waren dagen van vroolijkheid, het volk offerde op de toppen der bergen, brandde wierook op heuvelen, „onder eiken en populieren en iepenboomen” (VI : 13); terwijl „benden van straat-schenders op iemand wachten.” (VI : 9). Dit boek wordt aangehaald door den Heere, den Evangelist Mattheüs (IX : 13; XII : 7), en de Aposten Petrus (1 Petr. 1 : 10) en Paulus (Rom. IX : 25, 26; 1 Kor. XV. : 54 v.v.).

Het kan in twee afdeelingen gesplitst worden: 1. Eene zinnebeeldige voorstelling (I—III) van de aanneming des volks, hun opstand en hunne verwerping, de bekeering der Heidenen en de eindelijke herstelling van Israëel. (2) Profetische uitspraken, op zeer levendige wijze toegelicht.

JOËL. (Jehova is God) behoorde tot den stam van Ruben, was de zoon van Pethuël, en leefde niet later dan ten tijde van Uzzia, want hij noemt Assyrië niet bij name onder de vijanden van Juda. De Joden zeggen dat hij tijdens den hongersnood (2 Kon. VIII : 1)

van Eliza leefde; maar waarschijnlijk was het gedurende dien, welken Amos vermeldt (Amos IV : 7). Het boek begint met eene waarschuwing betreffende de naderende bezoeking van sprinkhanen en droogte, welke eene figuurlijke voorstelling is van de invallen, die het land bedreigen; de volkeren „uit het noorden”, die genoemd worden, zijn de Assyriërs, toenmaals den Israëlieten nog onbekend. De profeet spoort het volk van Juda tot berouw, boete en gebed aan, om deze plagen af te wenden; hij belooft daarvoor een zegen in de plaats, en de uitstorting van den Geest over alle vleesch, met eene aankondiging van de verwoesting van Jeruzalem, als eene voorafschaduwing van de voleindiging van het oordeel in de vallei van Josafat; de grondlegging eener nieuwe stad, en de vestiging van het Koninkrijk van den Messias in vrede en voorspoed. Dit boek wordt door Petrus (Hand. II : 16—21) en Paulus (Rom. X : 13) aangehaald.

TIJD waarin het geschreven is. Zoowel de stijl als de inhoud bevestigen de Hebreuwsche overlevering dat Joël de eerste der profeten van Juda was, wijl hij, in algemeene bewoordingen, slechts de rampen voorspelt, welke over hen zouden komen van de zijde der invallers uit het noorden, en die klaarblijkelijk nog in de verre toekomst lagen, daar de profetie nevelachtig is en er bijzonderheden ontbreken. Sommige nieuwere schriftbeoordeelaars hebben de gissing gedaan, dat hij onder de regeering van Hizkia profeteerde, anderen onder die van Manasse, weder anderen onder die van Josia. In de vertaling der zeventigen is het boek na dat van Amos en Micha geplaatst.

AMOS (Last) profeteerde tot de tien stammen binnen het verloop der vijf-en-twintig jaren, gedurende welke Uzzia en Jerobeam II, tijdgenooten waren (809—784 v. C.), „twee jaren voor de aardbeving” (zie Zach. XIV : 5). Totdat hij door God uitgezonden werd om te Bethel, tegen den kalverdienst te profeteeren, was hij schaapherder te Thekoa in Juda, en kweeker van vijgeboomen. Hij moet echter ook te Samaria gepredikt hebben, daar hij de ondeugden eener hoofdstad berispt, n.l. verregaande weelde, losbandigheid, zedeloosheid, en er de grootste armoede en de verdrukking der armen tegenover, stelt.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD:

De woorden des levens Blz. 49	Herhaalde conferentie-
't Huwelijk „ 53	aankondiging Blz. 56
Marinus Jilles Deurloo . „ 54	Bij onze portretten . . „ 57
Wie wenscht zijne „Ster”	lets over het Oude Tes-
te hebben ingebonden „ 56	tament „ 58

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.